

Laulude sõnad.

MUUSIKAMEHE TÜTAR.

Bernhard Buchbinder'i opereff kolmes waat.

Georg Jarno muusika.

Aleksander Trilljärw'e tõlge.

W. Ehrenpreis'i trükk,
— Tallinnas. —

Osali sed:

Würst Esterházy.

Würstinna Esterházy, tema abitaasa.

Prints Esterházy, nende poeg.

Joseph Haydn, komponist, kapellmeister würsti juures.

Ludwig, tema wenna poeg, koolimeister.

Elena Montebelli, tantsianna Wieneri ooperis.

Brigitta, suurtaluperenaine.

Kefel, lehmatriidruk.

Peeter, muusikant ja teener würsti juures.

Salomon, rändaja kaubajuut.

Komtesse Pälking

Komtesse Schwarzenthal

Parunesse Ladon

Komtesse Debling

Parunesse Heim

Paruniproua Schweidnitz

Paruniproua Stocking

Preili von Wegen

} hoowidaamed

Krahw Steinfeld

Krahw Zuckerberg

Krahw Heiden

Krahw Schuldorf

Parun Korff

Parun Steffen

von Degen

} keiserlikud paashid

Prantsuse sõjawäepealik.

Korporal.

Kathi, talutüdruk.

Killa förtšimees.

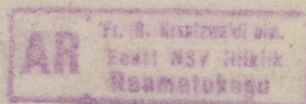
Körtšimehe naine.

Kawalerid, daamed, keiserlikud paashid, soldatid, talupojad,
talunaised ja lapsed.

Esimene waatus mängib Austria kulas Rohraus Ungria
piiril: teine — Ungria linnakeses Eisenstadtis, würsti
loosis; kolmas — jellesamas linnas kapuemeistri elu-
korteris.

Aeg: 18-ne aastafaja lõpp.

I. ja II. waatuse wahel on kahetuuline waheaeg, II. ja III.
waatuse wahel üks öö.

13955

Sisfejuhatuseks.

Esimene waatus. Ühes Rohrau-nimelises Austria külas Ungria piiri lähedal. Kuulus helilooja Josef Haydn, kes naabruses olewas Eifenstadtis würst Esterházy juures kapellmeistriks on, tuleb Rohrausje oma kodukülasje wõõrusele, kus tema ainukene wennapoeg kooliõpetaja kohuseid täidab. Lesk taluperenaine Brigitta tabaks kõigest hingest noorele, ilusale kooliõpetajale mehele minna. Kooliõpetaja armastab aga perenaise lehmätüdrukut Refelt, kes oma süüta lapseliku meelega ka Haydnis tema wastu lugupidamist äratab. Perenaine Brigitta on aga tähele pannud, kuida kooliõpetaja heasüdamlise kaubajuudi Salomoni abiga ühe prantslase, keda salakuulamise pärast taga aetakse, salaja üle piiri tagaajajate eest warjule oli saanud. Ja nüüd, kui ta teada saab, et kooliõpetaja teda mitte kosida ei taha, annab ta tema süüteoist ülemusele teada. Kooliõpetajat tabetakse kui äraandjat wangi wõtta, aga Refel, kes teda kõigest südamest armastab, päästab teda sellest, ülemusele teatades, et mitte kooliõpetaja, waid tema selles äraandmises süüdi olewat. Haydn aga, kes kõigest kobe aru saab, ütleb ennaft oma wennapojast lahti ja wõtab Refeli enesega ühes Eifenstadtis, kus ta kuni kohtuotsuseni tema wastutuse ja järelwalwamise alla peab jääma. Würst Esterházy, suur naistekütt, on esimese waatuse jooksul reisiwankri wigastuse pärast oma armukesega, tantfijanna Elena Montebelliga, külasje ilmunud, kus teda Refel nägema juhtub ja tantfijannat ekjikkombel würs-tinnaks peab. Selle aja sees on ka weiderdaja Peeter mänguplaanile ilmunud, kes würssti mängukooris fagottistiiks on ja wabal ajal, kui mängu ei ole, würs-tile teenriks peab olema.

Teine waatus. Kaks kuud hiljem, würssti lossis Eifenstadtis. Refel on lossis, Haydni üksikufes korteris, ühes aiamaajakeses, ilma et keegi lossielanikkudest sellest oleks teadnud, warjupaika leidnud. Wõrukael Peeter ja noor prints, kes, nagu tema isagi, tüdrukutele heameelega järele jookseb, saawad sellest aga baitu ninasje ja saladus, mida Haydn warjanud, tuleb awalikuks. Würs-tinna tabab Refelt näha saada ja Peeter toob teda ka, selle aja sees kui Haydn kodu ei juutu olema, würs-tinna ette. Refel, kes Montebellit würssti abikaasa arwas olewat, peab nüüd tõsijst würs-tinnat würssti emaks ja nõnda tuleb würssti terwe armulugu awalikuks. Würst ilmub peale selle Wienist ja teatab, et kei-

ser tema juure külalifeks tuleb. Et keisert õige pidulikult wastu wõtta, siis on ta Wienist keiserliku teatri baletitantfijad selleks õhtuks oma losji tantfima tellinud, sellega loodab ta ka oma armukest teistest tähelepanemata oma lähedale tuua wõiwat. Ta ehmatab, kui ta Keselt näeb ja nüüd saab ta oma abikaasalt kuulda, et tema armulugu juba awalikuks on tulnud. Ehk küll talupere-naine Brigitta ühes Peetriga, Keselt kabilustada püüab, aga sellest ei tule midagi välja, sest würstinna wõtab Keseli oma kaitse alla. Nüüd ilmub aga Haydni wennapoeg, endine kooliõpetaja, sõjawäljalt tagasi, kus ta wapralt würsti sõjawäes Napoleoni wastu on wõidelnud ja teda tema wapruse eest ohwiferiks on ülendanud. Ta peab keistri käsul kui kuulus wõitja würsti ette ilmuma. Kesel tarwitab juhtumist ja palub Haydnit, et see oma komponeritud riigilaulu, mida Haydn keiser Franz Josefile pühendanud,*) laulda ja mängida laseks. Haydn annab selleks ka wiimaks luba, kõik on waimustatud, laulawad ühes ja würst wõtab oma sõjawäelipu ja lasseb seda komponisti auks Haydni ette langeda. —

Kolmas waatus. Mängib teisel päewal peale teist waatust kapellmeistri aiamajakeses. Haydn, kelle rinnus Keseli wastu soojemad tundmused elule on ärkanud, on oma wennapoja peale armukade ja soowiks ise Keselt omale naiseks kofida. Oma asju korraldades leiab aga Kesel ühe wana Haydni komponeritud laulu, mille ettenäitamisel Haydn temas oma tütre ära tunneb, keda Keseli, juba hulk aastaid kalmufängis puhkaw ema kui väljaspool abielu sündinud waestlast puudusesse ja waesufesje maha oli jätnud. Liigutatult ja pifarfilmil surub ta oma armsa lapse oma rinnale ja annab temale luba tema wennapojale mebele minna.

Leo Melitz, Operettenführer.

*) Ajalooline fakt.

Elimene waatus.

Nõ 1. Koor.

Oh õnnistust saada,
 Helbe oled sa!
 Müüd tänu sulle siin awaldan ma!
 Müüd Peeter ja Paul!
 Kõik kiidawad Isjandat,
 Kõemus on meel,
 Ja lõpuks siis laulame,

trallime weel!

Meil elawust pakub nüüd see pait,
 Eene on palwe, siis lõbusad kõik!
 Müüd Peeter ja Paul!

Brigitta.

Jah nii, aeg selleks käe,
 Meil Peetri-Paarweli päew!

Koor.

Tõest' fena naine ta!
 Kas mehel' lä'ed weel ja?

Brigitta.

Kas teil see korda läeb,
 Mis jaladujeks jääb?

Koor.

Kui mehe saad weel sa,
 Meid pulma kuisu ta! Eks ju?

Brigitta.

Ja muidugi!
 Müüd, lapsed, seadke endid ritta,
 Koolimeistert tänoge,
 Aega pole enam wiita,
 Kõik nüüd õnne soowige!

Laste koor.

Müüd sinu sünnipäewaks täna

Palju õnne soowime,
 Ijaks meile oled sina,
 Selle eest nüüd täname!
 Armas koolionu,
 Seisame su ees,
 Wõta wastu tänu,
 Kallis lahke mees!
 Me soowime, et igal a'al
 Sa rõemu, õnne ifka näeks,
 Ja tulewifus ifka ta
 Meil nõnda armsaks lahteks jääks!
 Eht meil küll jüüd ja wead,
 Meid ja fiiski armsaks pead!

Meeste koor.

Ju jälle kuulda trummi kõra:
 Uued käjud, seadused.

Naiste koor.

Ju tüütawad meid üsna ära
 Araneetud prantslased!

Korporal.

Siin kõigile teada annan ma nüüd,
 Prantslastest keegi teinud rasket süüd:
 Ja tähtsamad paberid wargjelt ära wiis,
 Warjule fiia tuli ta siis,
 Sada dukati saab antud pea eest!
 Aga, kes warjab seda süüdlast meest,
 Seda siis wiiaffe sõjakohutusse
 Ja kohe maha seal lastakse!

Nõ 2. Saul.

Brigitta.

Ta jälle ära läks?
 Ei jäänud oot'ma mind?
 Ma loodan, et weel püüan find!

1.

Ei falli minu meel,
Kui mehed arglikud,
Ma loodan weel,
Et atwada neil mõistan juud. —
Noort ilust leske, ah,
Kõik mehed ihtawad,
Ja tale juurel hulgal kosja tulewad.

Refr: Üks pill, üks sõna —
Ja wangis ta;
Kõik teewad seda,
Mis nõuan ma.
Kui lest on ilus ja ritas ka,
Siis mõib ta mehi weel walida!

2.

Kõik tublid naised nüüd,
Ei karda enam meest,
Sest ohwerdawad meie eest.
Ma kõigi wastu hea,
Et kõigil rõemus meel —
Ja lõpuks tema omal' wälja walin
weel.

Refr: Üks pill, üks sõna —
Ja wangis ta. j.n.e. j.n.e.

No 3. Etteastelaul.

Refeel:

Mu nimi Refeel,
Sa mu eefel.
Ei teda maha jätta ma.
Kui hüüab Refeel:
„Mu kallis eefel!“
Kõemsalt wastab ta: „Si—ah!“
Mu nimi Refeel,
Ta mu eefel,
Sõbrad ifka oleme.
Ma nagu Refeel,
Tema kui eefel,
Me hästi fokku lepime
Mina ja eefel,
Meid on nüüd faks,
Mina kui ema,
Tema kui laps.
Tarf olen mina,
Loll pole ta.
Teeb ta mul nalja,
Raerda jaan ma.

Käätida puhtalt raske on tal,
Eht ta küll muidu terane küll.
Arwata fokku tema ei saa;
Üks forb üks mõeras mul enefel ka.
Muusikat tunneb
Hästi küll ta,
Laulab sull ühes:
„Jia—a—ah!“
Armukest pole,
Kui kui ka mul.
Tema mu ainus,
Armas ma tal.
Mehed kõik perjad,
Suured neil süüd,
Geslidki truudust
Unustan'd nüüd.

No 4. Armastuse laul.

Refeel:

Ma lahtuma pean sinust
Ja süda raske mul,
Üks laul mul toob weel troosti,
Mis pühendasin sul
Kord õffsel üffi olles.
Nüüd seda laulan sul:
Armastus tihhi toob kurbtust, walu ka,
Truudus kuid selles, ei ial lõpe ta.
Armastust kiidab ifka minu suu:
Armastus kindel, kui oled ja truu!

No 4^a Armastuse laul.

Sa y d n:

Ma lahtuma pean sinust
Ja süda raske mul,
Üks laul mul toob weel troosti,
Mis pühendasin sul

Refeel:

Kord õffsel üffi olles.
Nüüd seda laulan sul:

Sa y d n ja Refeel:

Armastus tihhi toob kurbtust, walu ka,
Truudus kuid selles, ei ial lõpe ta.
Armastust kiidab ifka minu suu:
Armastus kindel, kui oled ja truu!

Nõ 5. Duett.

E l e n a :

Mio caro, see wast oli
Dotamata lõbus nali,
Meelest ei see minna taha,
Kuda futufime maha! Ratsch!

W ü r s t :

Ei ma leia küllalt sõnu
Loojal anda tänu,
Et ei olnud lõppu elul,
Hobused on jälle jalul!

E l e n a :

Nüüd naerdes koju sõidame.

W ü r s t :

Seft terwed ifka oleme.
Nüüd wanter warsti parandub
Ja kõif on jälle unustud.

E l e n a :

Ja jälle saab fiis sõidetud!

I.

Mis iial juhtuks täna,
Mul ifka rõemus meel,
Ei nõnda fergest' mina
Siin julgust faota weel.
Ma olen elaw naine,
Kes lõbu armastab,
Ma seda kõike põlgan,
Mis südant kurwastab.
Ma tahan tühjaks juua.
Kõif rõemu- tarikab,
Nii kaua hõiskan hullan,
Kui liikmed wäsiwad!
Kui tahad kurb sa olla,
Siis naise juure jää.
Kes aga rõemu ihtab,
Ei see fiit ära läe . . .
Hui! Ma naeran, olen elu,
Ma tantfin, olen lust,
Ma suudlen, olen waba,
Ja maitfen, maitfen armastust!
Ja!
Ma olen Montebelli,
Kes mõistab tantfida,

Kõif tantfud, piruettid
Sul ette tantfin ma!
Ma olen Montebelli,
Kes wõidab südameid,
Ma olen lust ja elu,
Mind uskuda sa wõid!

Ma olen Montebelli
Kes mõistab tantfida,
Kõif tantfud, piruettid
Sul ette tantfin ma!

W ü r s t :

Ta on see Montebelli,
Kes mõistab tantfida,
Kõif tantfud, piruettid
Mul ette tantfiba ta!

W ü r s t :

II.

Ea oled nätimeiu,
Ma sellest aru saan,
Ma olen finu peiu,
Ma pattu armastan . . .
Ka mina olen elaw,
Kes lõbu armastab,
Kes naljatab ja tantfiba,
Kui kodust mahti saab. —
Ehl jagedaste lodu
Küll naisel' tõotan'd ma,
Et finust, ilus kurat,
Ma tahan lahkuda.
Kuid jõud mul puudub selleks,
Ei parane mu wead,
Miks ei saa finust wabaks,
Kes jeda põhjust tead?
Noh?

E l e n a :

Ma naeran, olen elu,
Ma tantfin, olen lust,
Ma suudlen, olen waba,
Ja maitfen, maitfen armastust!
Ja!
Ma olen Montebelli,
Kes mõistab tantfida,
Kõif tantfud, piruettid
Sul ette tantfin ma!

Ma olen Montebelli,
Kes mõidab südameid,
Ma olen lusi ja elu,
Mind uskuda ja võid!

Ma olen Montebelli,
Kes mõistab tantsida,
Kõik tantsud, piruettid
Sul ette tantsin ma!

W ü r s t:

Ta on see Montebelli
Kes mõistab tantsida,
Kõik tantsud, piruettid
Mul ette tantsib ta!

N° 6 Finale.

K o o r:

Nad elagu! Nad elagu! jne.
Kes mõib velda nüüd, uijeh,
Imet arwa näha saab?
Waat' noortmeest weel uijeh,
Brigitta armastab!
Nüüd löbu meil, uijeh,
Koolmeistril tõeste õnn,
Ta kosib naise nüüd, uijeh,
Kes wäga rikas on!

K o o l m e i s t e r:

Ma teie soowi täita ei saa —
Waba ei ole enam ma.

K o o r:

Mis räägib ta?!

B r i g i t t a:

Ah so! Ja ja: waar'
Lehma-Kesjel armastab sul!

K o o l m e i s t e r:

Ta armastab mul!

B r i g i t t a:

Siis sauna soojaks kütan tal!

K o o r:

Kes mõib velda nüüd, uijeh,
Imet arwa näha saab?
Waat' Kesjelt weel, uijeh,

Koolmeister armastab!
Nüüd löbu meil, uijeh,
Ja naerda saame — küll!
Nüüd toogem siis, uijeh, uijeh,
Ka pruuti laudast tal!

K õ i t:

Eh küll ennast ehind sa,
Nüüd pead majast lahtuma!

K e s j e l:

Te kurjad olete —
Ja mind weel pillkate!

B r i g i t t a:

Kohta pole tarwis sul —
Koolmeistril on sul nüüd küll!

K e s j e l:

Siin seijan ma, kõik tagedad,
Mispärast nad mind wihtawad?
Ei keegi taha ütelda,
Mis kurja olen teinud ma.
Kas tõesti' nii suured minu süüd,
Et leiwata mind jätsid nüüd?
Nüüd ilmas üffi olen ma,
Kas keegi mind ei juhata?
Oh, Laewaija, palun sind,
Sa ära jäta maha mind!

B r i g i t t a, k o o r:

Nüüd ilmas üffi on siin ta.

K e s j e l:

Nüüd üffi olen ma.

B r i g i t t a, k o o r:

Ei keegi teda juhata?

K e s j e l:

Kas keegi mind ei juhata?

B r i g i t t a, k o o r:

Sind, Laewaija, palub ta.

K e s j e l:

Ma palun sind,
Oh, Laewaija, aita mind!

B r i g i t t a, k o o r:

Aita sa!

Brigitta:
Nüüd sellest küll ja lahku siit!

Koolmeister:
Ma Kes'li oma juure wotan nüüd!
Tal pole mingit süüd:
Ta armas mul!

Kesel:
Oh, Sumal, tänan sind!
Ma armas tal.

Brigitta:
Sel kätte maksan, kes ära põlgab mind!
Ei see teile forda läe!

Korporal:
Sada dukati saab antud pea eest!
Aga, kes warjab seda süüdlast meest,
Seda siis wiitakse sõjakohtusse
Ja kohe maha seal lastakse!

Brigitta:
Siin keegi on, herr' korporal,
Olfsida pole teil waja.
Teil näitan ma —
Seal seisab ta!

Meestefoor:
On see tõsi, et ärandja ta?

Korporal:
Käägite sigust?

Naistefoor:
On see tõsi, et äraandja ta?

Brigitta:
Ta warjas seda salakuulajat,
Kes juudiga üle piiri läksiwad.

Koor:
Junt? Kas Salomon?

Brigitta:
Kas wõite ennast kaitseada?

Koor:
Kas wõite ennast kaitseada?

Koolmeister:
Mul kätte maksab ta!
Teid, auwäärt onu, palun ma . . .

Kesel:
Ea lahkest wastu wõtsid mind,
Nüüd tahan mina peasta sind!
Süüta ta; sellest mehest ei tea tema,
Mina ise olen warjand teda.

Koor:
Mis? Mis räägib ta?

Koolmeister:
Mis räägite?

Kesel:
Ma palun, waitige!

Koolmeister:
Suurt ohwert patud ja!

Kesel:
Kui oled peastetud,
Siis wabastan end ka!

Brigitta:
Ea räägi, kuidas sündis see?

Korporal:
Koh, räägi!

Koor:
Ea räägi, kuidas see sündis?

Kesel:
Koh, wota, tunda saad weel fina,
Et ohwri käest sul wotan mina!
Kui soowite, siis räägin teile ka,
Kuis see wõis nõnda sündida.

I.

Ma olen noor ja elaw neiu,
Kes soldatiteest leiab peiu —
Ja prantslane weel oli ta,
Kel munder hästi passis ka.
Ta wurrud olid imesenad
Ja wäga armsad tema sõnad.
Kui õrnalt silma waaias ta,
Mu mõistus kadus lorruga. . .
Eh! nad siin küll waitiwad,
Aga kõik nii teeksiwad,
Kui üks kena kroonumees
Seisaks teie ukse ees.
Ei siis keegi küsiks ka:
Kas ka meie maalt on ta?

Mis mul rahvus forda läeb
Kui ta aga meheks jääb. . .

Naistekoor:

Eht nad küll siin waitivad,
Aga nii ei teeks küll ma,
Kui ka kõige kenam mees
Seisaks minu ufje ees.

Mina ikka küsits ka:

Kas ka meie maalt on ta?

Koolm. Korporal. Meestef.

Eht nad siin küll waitivad,
Aga kõik nii teekivad,
Kui ü's kena kroonumees
Seisaks teie ufje ees.

Ei siis keegi küsits ka:

Kas ka meie maalt on ta?

Refel:

Mis mul rahvus forda läeb,
Kui ta aga meheks jääb. . .

Brigitta:

Kui jõe! See peal on veel ufje ta!

Refel:

Ma loodan, teie teate seda,
Et häda sunnil räägin mina?

II.

Mul meeldis tema kena kaju,
Ta mõistis mulle teha tuju. . .
Kui õrnalt käit ta jurus mul,
Mu süda pekis nagu hull. . .
Nii palawalt mind juudles tema,
Wist sellest aru saad ka sina?
S'e eest küll wangi lähen nüüd,
Kuid ei ma tunne omal süüd.

Eht nad siin küll waitivad jne.

Brigitta ja naistekoor:

Eht nad siin küll waitivad,
Aga nii ei teeks küll ma,
Kui ka kõige kenam mees
Seisaks minu ufje ees.

Mina ikka küsits ka:

Kas ka meie maalt on ta?

Mul ka rahvus forda läeb,
Eht ta küll mul meheks jääb.

Koolm. Korporal. Meestef.

Eht nad siin küll waitivad,
Aga kõik nii teekivad,
Kui üks kena kroonumees
Seisaks teie ufje ees.

Ei siis keegi küsits ka:

Kas ka meie maalt on ta?

Mis neil rahvus forda läeb,
Kui ta aga meheks jääb.

Koolmeister:

Nüüd on selgest näha,

Et lahkuma ma pean!

Teil wannun ma:

Karta pole teil mu'ft paha!

Ma tean, et ainult veel

Saan rahu sõjaket.

Te lahke olete,

Siin Refelt kaitsete!

Sa ikka meeles pea neid armsaid sõnu:
Armastus tihhi toob kurbiust, walu ka,
Truudus kuid selles, ei ial lõpe ta.
Armastust kiidab ikka minu juu:
Armastus kindel, kui oled sa truul!

Brigitta:

Mis ootate veel?

Kas arg teil meel?

Koor:

Kas arg teil meel?

Kas arg teil meel?

Mis ootad veel?

Refel:

Mind nagu ija kaitsete!

Ei ole. Siit lahkun rõdemuga.

Brigitta:

A' oma eeslit unusta. —

Refel:

Sah, see waene, armas loom
Mul ainsaks sõbrats ilmas oli.
Mu nimi Refel,
Ta mu eesl,

Ei teda maha jätta ma.
Kui hüüab Rejel:
Mu kallid eesl. . .

Ehk nad siin küll waitivad,
Aga kõik nii teekivad,
Kui üks kena kroonumees
Seisaks teie ukse ees.

Rõik:

Mina ikka küsiks ka:
Kas ka meie maalt on ta?

Rejel:

Mis mul rahvus korda läeb,
Kui ta aga meheks jäeb. . .

Brigitta:

Kuidas julged sa,
Teotada meid?
Häbemata nõid!
Wangi mõtte ta!

Mehe d:

Hahaha! Hahaha! Hahaha!

Teine waatus.

Nr. 7. Ensemble.

Prints:

Nüüd moderato. . .
Waat nii, monsieur!
Nii pole õige,
Toujour, monsieur!
Nüüd rohkem dolce
Ei lähe nii. . .
Ah, monsieur Peter
Zeeb teistti.

Peter:

Nii palju jalgu, oh, häda mul!
Ei ühtki käitu enam tea:
Need kenad siidijutkad, ah,
Mul uimaseks nüüd teewad pea!
Spineti peal ei lähe see,
Ma tahan õige katjuda
Kord pizzicato algada —
Ja mõtan selleks wiuli kätte.

Koor:

Peake kiigub,
Keha liigub,
Käed nii õrnalt puusabel. . .
Waatad maha:
Jalgu näha —
Ah, see meeldib filmadel!

Prints:

Nüüd siis ruttu,
Hästi ruttu,
Wälgu tiirul,
Tantsu leerul!
Igas ringis mõtted uued,
Kõrgemale tõstke tuued!
Kõrnu kostab siidi sahin,
Daamet kistutada tohin!
Keegi ei nüüd lähe koju,
Nüüd wast alles algab tuju!

Prints. Peter. Rõik:

Nüüd siis ruttu jne.
Tra — la — la — la!
La — la — la — la!

Nr. 7^{1/2}. Daamede äraminek.

Koor:

Peake kiigub,
Keha liigub jne.

Nr. 8. Waltser-couplet.

Prints:

I.

Kui jahimees, tui tarjus,

Ma rändan metsa warjus,
Kes ilka jahiti peab,
Kõik paigad ära teab.
Ma rõmban armu-loofi:
Kas Grete, Minni, Noosi?
Reid kõiti walwan ma
Ja linni püüan ka.
Eht noor küll olen mina,
Kuid kawaluses wana,
Ja wäga terane,
Kes paneb tähele.
Küll wara ja ka hilja
Ma jahile läen wälja,
Kui ühte näen seal ma,
Ei käest siis peaje ta. . .
Refr.: Ja! Ma armastust otsin,
Kui neiu leian ma
Ma armastust otsin,
Nii teinud isa ka. —
Ah! ah! ah!
Ma armastust otsin,
Nii teinud isa ka! —

II.

Siig wähe wäljst lõbu
Mul pakub minu elu,
Kad nõuawad, et ma
Pean palju õppima.
Küll diplomati teadust,
Küll sõja, riigiseadust,
Ja mitu wõerast feelt,
Mis lolliks teeb mu meelt.
Seal juures nemad aga,
Waat', unustawad seda,
Et õppida on ka,
Kuis naisi meelita. —
Et seda tõeste waja,
Siis jätan maha maja
Ja metsas rändan ma,
Et seda õppida.
Refr. Ja! Ma armastust otsin jne.

Nõ 9. Waltseri-duett.

Rejel:

Eht õige tuttav küll
Mul juba Wieni linn,

Kuid ei weel tea, mis seal
See kõikse lenam on.
Nii palju kuulnud kõrw,
Nii palju näinud film,
Et uimajels jäi pea
Ja kirju terwe ilm. . .

I.

Rejel:

Kas kindlus on weel meeles sul?

Rejel:

On küll! On küll!

Rejel:

Ja linna uhked wärawad?

Rejel:

Ja ja! Ja ja!

Rejel:

Kas Braterit ka tead sa?

Rejel:

Ah jah! Ah jah!

Rejel:

Ja kodaniku kaitsewäest?

Rejel:

Nii heast! Nii heast!

Rejel:

Nüüd aga wiimaks ütle mul,
Mis kõige rohkem meeldis sul?

Rejel:

Mul imestades meelde jäi:
Ei keegi palja jalu käi.
Ei ühtki anelarja ma
Näind tänawatel hultuma.
Seal mõtted läksid segi peas,
Kus tõrged majad seifid reas,
Ja Donau jõe sügaw pais
Küll on see aga wett nüüd täis!
Kell kümme õhul on nii wait,

Ja maja ukseid kinni kõiit.
 Waat Stefanuse torn, uiieh,
 See on wast suur ja raswane!
 Ja siis on näha igal pool,
 Kuis tungib rahwatung ja wool.
 Kõiit naerawad ja laulawad,
 Kõiit healed kenasti' kõlawad!

* * *

Ma hästi järel mõtlen küll,
 Et wastata nüüd koe,
 Mis kõige rohkem meeldis mul.
 See on küll raske wähe. . .

*

Kuid seda siiski tean ma:
 Seal kõiit on ühel nõul,
 Seal waltserite kodumaal
 Seal sündind tantšu-laul.
 La—la—la—la jne.
 Seal sündind tantšu-laul.

2.

Prints:

Kas seal teatris käisid ka?

Kesel:

Ja ja! Ja ja!

Prints:

Kas Wieneri tants ka meeldis sul?

Kesel:

Jah küll! Jah küll!

Prints:

Kas liuwälja nägid sa?

Kesel:

Ah ja! Ah ja!

Prints:

Ja lasid ije liugu ka?

Kesel:

No ja! No ja!

Prints:

Nüüd aga lõpuks üttele mul,
 Mis kõige rohkem meeldis sul?

Kesel:

Kõiit ohwitserid, nägusad,
 Mul filma koe paitsiwad —
 Ei welda wõi, et uhked nad,
 Kõiit lahkest filma waatawad. . .
 Ka nägin naerdes sedamaid,
 Et pühitakse tänawaid. —
 Ja daamed, kui on wihtmane,
 Seal sabad tõstwad kõrgele. —
 Seal sõidab kõrtfi wantriga
 Mees oma naise lastega,
 Kus rõmsad laulud kõlawad
 Ja kannud ringi rändawad.
 Siis muusikandid algasid,
 Üht Wieneri laulu mängisid,
 Nüüd paarideks kõiit kogusid —
 Ja ruttu tantšu algasid.

* * *

Ma hästi järel mõtlen küll,
 Et wastata nüüd koe,
 Mis kõige rohkem meeldis mul
 See on küll raske wähe. . .

*

Kuid seda siiski tean ma:
 Seal kõiit nad ühel nõul,
 Seal waltserite kodumaa,
 Seal sündind tantšulaul.
 La—la—la—la jne.

№ 10. Duett.

(Marionettide armastus)

Kesel:

Ma olen marioneti neu!

Peter:

Ma olen marioneti mees!

Kesel:

Mul mamma, papa pole kodu.

Peter:

Siis olen ma ehk tüliks ees?!

Rejel:

Ma tahaksin siis teada seda,
Kas nendelt küsima peab luba?

Peter:

Sa küsti, mis nad arvatavad?
Kas naisteks find mull' lubavad?

Rejel:

Ma kardon sugu!

Peter:

Mina ka! Mina ka!

Rejel:

Sa oled kaval!

Peter:

Sina ka! Sina ka!

Rejel:

Mul tutsub süda!

Peter:

Minul ka! Minul ka!

Rejel:

Sa armas mulle!

Peter:

Sina ka! Sina ka!

Mõlemad:

Me suudleme nii armsaste,
Kui head marionetid.
Me palju lapsi soovime,
Kui teised marionetid.
Ja kui me üksford sureme,
Kui wanad marionetid,
:,: Siis nukutaewa lendame,
Kui wogad marionetid. :,:

2.

Rejel:

Me kümme aastat abielus!

Peter:

Jah nõnda kaua wangis ma!

Rejel:

Nüüd pole ma jull enam ilus!

Peter:

Ma lõbustan nüüd teistega!

Rejel:

Mul annad wähe söögiraha,
Nüüd lahkun ma, find jätan maha!

Peter:

Kuid ära seda unusta,
Et lapsed ühes wõivad ka!

Rejel:

Mind petsid sina!

Peter:

Sina ka! Sina ka!

Rejel:

Nüüd petan mina!

Peter:

Mina ka! Mina ka!

Rejel:

Ma otsin troosti!

Peter:

Mina ka! Mina ka!

Rejel:

Ma find nüüd põlgan!

Peter:

Mina ka! Mina ka!

Mõlemad:

Me riidleme ja kifume,

Kui teised marionetid.
Ja lahutust nüüd nõuame,
Kui teised marionetid.
Kui aga lastest leiame:
Mad head marionetid,
Siis abielu taewateel,
Kus armsad marioneid. . .

Nõ 11. Marjs-kwartett.

Prints:

Olgu würst ehk eksielenis,
Armastuse konfurentis
Itka üks on kõigile,
Seius jääb siin kõrwale. . .

Kõik neli:

Olgu würst ehk eksielenis,
Armastuse konfurentis
Itka üks on kõigile,
Seius jääb siin kõrwale. . .

*

See armastuses ainult õnne näeb,
Kes armastuse wäljal wõitjaks jääb.
Ja wõidu peale julge on see mees,
Kes wõidab jõu ja nooruses. . .

*

Kokku tulge,
Kärmed olge,
Koorust on meil veel!
Elumarus,
Igas harus,
Julge olgu meel!
Ja julge olgu meel, jah meel, meel!
Hurrah, hurrah, me noored kõik veel
oleme,

Nüüd sõjariistad wäljal
Hurrah, hurrah, kui ühes koos kõik
tuleme,

Ei mõista me midagi nalja!
Hurrah, hurrah, kes julgeb ette astuda,
See warsti langeb nüüd ka!
Hurrah! Koorus uueks loob!
Algab torm, wõit ehk surm lõpu toob! . . .

Nõ 12. Finale.

Koor:

Nüüd me wõitjad oleme,
Wangi teid siin wõtame!

Montebelli:

Kui ma rahu siin ei saa
Pappat appi kutsun ma.

Koor:

Selle trahwits oh ja hull
Musu pead nüüd andma mull!

Montebelli:

Keegi wõib siin näha meid,
Palun, palun teid!

Koor:

Oh, preili, teid siin palume,
Üht sõna meil veel lubage!
Ja wõtte mantel seljast nüüd,
Oh, kena laps, teil pole süüd!
Palun teid, palun teid,
Palun, palun, kuulge meid!
Palun teid, palun teid,
Palun, palun kuulge meid!

Montebelli:

Ma olen Montebelli,
Kes mõistab tantsida,
Kõik tantsud, piruettid
Sul ette tantsin ma.
Ma olen Montebelli,
Kes wõidab südameid.
Ma olen lust ja elu,
Mind uskuda ja wõid.

Kõik:

Ta on see Montebelli,
Kes wõidab südameid.

Montebelli:

Ma olen lust ja elu!

Rõit:

Mind uskuda ja mõid.
Jah küll mõid.

Rejel:

Olge wait! Olge wait!
Ma muidu appi tuisun sõit!

Rejel. Peter:

Pardon! Pardon! Pardon!

Rejel:

Oh süüdi pole tõeste mul!

Würstinna:

Rõit mina andeks annan sul!
Müüd lubage, et efitelen teile
Siin Rejeli, kes on tulnud meile!

Noor:

So, so! Mha! See on siis ta?
See laialt kuulus Rejel!

Rejel:

Jah—ma—ma—ma—ja—ja
Ma— olen see— see laialt kuulus Rejel.

Würst:

See on seesama tüdruk,
Kes seekord külas nägi mind!
See ongi siis see väike nali,
Mis huiwitanud sind?

Rejel:

Mul raske leida selleks sõnu,
Et awaldada sulle tänu!
Müüd wäga rõemus olen mina,
Et nõnda lahke teie ema!

Rõit:

Mis emast räägib ta?

Würstinna:

See ema olen mina.

Rejel:

Aa! See on proua würstinna,

Olge lahkest terwitud!
Ma mäletan kui seekord külas
Würst andis teile suud!
Keid mu usid, mis andsid nad,
Wist mitu, mitu tosinat . . .
Jah õnn sel ilmas elades,
Kel truuits jäänud ifka mees!

Würstinna:

Teie au, mis kuulus Wieni linnas,
Müüd ka juba külas kõrges hinnas!

Montebelli:

Ah tühja ka!
Müüd waba ta—
Ei armukade ole ma!
Mis mul ta ilal juhtus,
Mul ifka rõemus meel,
Ei nõnda kergest mina
Siin julgust taota weel.
Ma olen elaw naine,
Kes lõbu armastab,
Ma seda kõike põlgan.
Mis üdant kurwastab.
Ja! Ma naeran, olen elu,
Ma tantfin, olen lust!
Ma suudlen olen waba,
Ja maitfen, maisen armastust!

Rejel:

Mis noorel proual juhtunud,
Ei tea weel ma?
Ta ehmatas, kuid müüd on rõemus ta!

Würstinna:

Ea effisid, mu armastatud laps!
Ma ainuüksi würstinnaks.

Rejel:

Oh Zumal, müüd ma õnnetu,
Et seda rääkis minu juu!

Peter:

Ei wõi sina enam oodata,
Müüd pean küll würsti hädaft peostma
ma!

Refel:

Nüüd wabandust siin palun mina:
Würst süüta, süüdlane on tema!

Peter

Siin keegi palub luba,
Kellel ammu teoda juba,
Kuis Ref'list võib teid peasta ta. . .

Würst:

Ta tulgu, teda ootan ma!

Brigitta:

Ma palun siin wabandust!
Kuulge minu atwaldust:
Keegi tüdruk jalajalt,
Püüab petta kawalalt. . .

Würstlinna:

Mis räägib ta?

Kõik:

Mis räägib ta?

Brigitta:

Siin Refel, minule tutaw neid,
Ta tahab ainult petta teid!

Refel:

See naine waletab!

Brigitta:

Ta toolmeistri armuse
Ja prantsus'mehe kallike.
Nüüd onu teda siia tõi,
Ta temale siin naiseks jäi.

Refel:

Ea siia waletama tulid
Ja Petrist suudelda end lastid!
Mul ainult ühele jõe süda,
Tal truuks jäänud mina.
Eht turbust küll tõi see ka mulle,
Nüüd aga rõemus olen siin jälle!

Würstlinna:

Refeli suured süüd
Minu nuhelda on nüüd!
Kõik andeks annan mina sul,
Ea seijad minu kaitse all!

Ja homme, mu armas,
Bea meeles nüüd ja,
Et Refeli homme,
Wiin Wieni ma!

Refel:

Ah ja!

Kõik:

Ja ja!

Prints:

Sah, sellest rõemu tunneb ta!

Kõik:

Ja ja!

Prints:

Kõik lähme ühes temaga!

Kõik:

Ja ja!

Refel:

Siis Praterit näen jälle ma!

Kõik:

Ja ja!

Prints:

Ma tahan lossi wiia ta!

Kõik:

Ja ja!

Prints:

Nüüd aga wimaks ütle mul,
Mis kõige rohkem meeldis sul?

Refel:

Ma hästi järel mõtlen küll,
Et wastata nüüd kohe,
Mis kõige rohkem meeldis mul,
Eht raste see küll wähe.
Kuid seda fiiski tean ma:
Seal kõik on ühel nõul.
Seal waltserite kodumaa,
Seal jündind tanisu-laul!

Refel, solistid ja koor:
Hm! Hm! Hm!

Solistid ja koor:

Mis tähendab see kära?
Ah tulge, waadake!
Waat' sõjamehi näha!

Haydn:

Nüüd sõjamehed tulewad
Ja lehitawad lippu —
See on see palk, mis keisri poolt
On teie hooleks antud.

Keisel:

Oh õnn! See on ta!

Brigitta:

Koolmeistert näen seal mal!

Koolmeister:

Nüüd kõrgusele siin
Mul au on teada anda,
Meie käes on hiilgaw wõit,
Ei waenlast enam karda!
Nüüd üle terve maa
On kuulda kiidukaja:
Nüüd kätte saadud kõik,
Mis keisril oli waja!

Soldatite koor:

Ehk waenlane seal küll
Ei tahtnud alla anda,
Kuid jõud sai otsa tal —
Ta õppis meid nüüd tundma!
Hurrah! Nüüd wõidetud ta!
Hurrah! Nüüd wõidetud ta!

Koolmeister:

Ei kerge olnud see,
Suur oli meie julgus,

Mis wiimaks waenlasele
Suud hoopis finni sulgus.
Lipp oli hädaohus,
Kuid läbi murdün ma,
Mind sundis minu kohus —
Nüüd, waatke, siin on ta!

Koor:

Sind sundis sinu kohus ka —
Nüüd waatke süia, siin on ta!

Keisel:

Nüüd hünnust algame —
Aeg selleks käes on juba!

Haydn:

Ei seda wõi!
Ei, ei, oh ei!

Keisel:

Ma palun, andke luba!
Keiser Franz meil walitseja,
Sumal teda kaitse ja!

**Kõik solistid ühes
koriga:**

Keiser Franz meil walitseja,
Sumal teda kaitse ja!

Keisel:

See on see hünnus,
Suur meister rahwal' loonud seda!
Wägew walitsuses tema,
Wõitudes on kuulus ta!
Keiser Franz meil walitseja,
Sumal teda kaitse ja!

Kõik solistid ja koor:

Keiser Franz meil walitseja j.n.e.

Gedriie.

Kolmas waatus.

N° 13. Terwituse laul.

Koolmeister:

Armas neiu, kas su süda
Rõemsalt hõiskab sinule,
Et su lähedal nüüd täna
Witbib sinu armuke?
Siin nüüd ootab sinu peiu,
Terwitust saadab sul.
Minu kallis, magus neiu,
Armas oled sina mul!

N° 14. Wieneri laul.

Refel:

1.

Ma mäletan nüüd seda,
Kui hällis olin weel:
Et iial nutnud mina,
Waid rõemus oli meel.
Ma tegin walju kisa,
Mis kõiti erutas —
Ja minu wanaema
Kri tihhti ehmatas.
Ei hoolind mina sellest,
Ma hällis kargasin,
Ja rõemsalt täiest kõrist
Siis naerma hakkasin.
„Oh, armas Jumal, taewas,“
Nüüd lausus emake,
„Head, lõbust naerutuju
Sa jätta temale!“

2.

Kui olin nõnda wana,
Et juba paisus rind,
Ma olin kõigist waba,
Ei keegi puurund mind.
Mul süüsti oli keegi,

Kuid sellest waitige,
Kes koke õige hästi
Ka meeldis minule.
Eh! ta küll esmalt warjas
Mul oma armastust,
Ei hoolind mina sellest,
Waid naersin täiest suust.
Oh, armas Jumal, taewas,
Ma palun järgeste,
Head, lõbust naerutuju
Sa jätta minule!

3.

Ma naersin esmalt hällis,
Nüüd naeran igal pool;
Et teistel teha tuju,
On ifta minu hool.
Ja kui kurg took kord lapsi,
Siis seda töotan ma,
Ei ühki nurulugu
Keist keegi kuulda saa. —
Ma armastan ja suudlen,
Neid hellalt kaisutan,
Ja täiest suust neid naerma
Ma koke õpetan.
Oh, armas Jumal, taewas,
Ma palun järgeste,
Head, lõbust naerutuju
Sa jätta minule!

N° 14^b. Lõpulaul.

Refel. Haydn.

Toob eh! küll armastus walu tihhti ka,
Truudus tund selles, ei iial lõpe ta.
Armastust kiidab ifta minu suu:
Armastus kindel, kui oled sa truu!

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870